

Scenariusze zajęć:
**O fretce, która dała się
porwać wiatrowi**

Każdy może się zmienić.

Cele – dziecko po zajęciach:

- akceptuje inność,
- ma poczucie własnej wartości,
- wie, jak poradzić sobie z własnym strachem,
- wie, że trzeba być wyrozumiałym i okazywać innym empatię,
- doskonali umiejętność komunikacji i współpracy w grupie,
- wie, czym jest tolerancja i bycie tolerancyjnym,
- wie, co to znaczy strach – i jak temu przeciwdziałać,
- rozumie, że każdy ma prawo do „swojego strachu”.

Uczestnicy:

- dzieci w wieku 5–8 lat

Czas trwania:

- 90 minut

Warunki:

- sala lekcyjna, laptop

Metody i techniki:

- aktywne słuchanie czytanego tekstu,
- praca z książką,
- praca twórcza,
- rozmowa kierowana,
- dyskusja
- burza mózgów,
- mini wykład

Formy:

- zbiorowa,
- grupowa,
- indywidualna

Środki i materiały:

- pluszowy miś,
- arkusze białego papieru A3 (tyle, ile jest dzieci),
- kredki,
- mazaki,
- kolorowe karteczki (sklerotki),
- kartki A4 z nazwami bohaterów (w kilku kolorach i ewentualnie z rysunkami bohaterów),
- arkusz szarego papieru,
- kolorowe gazety,
- sznurki,
- klej,
- nożyczki,
- kartoniki kontrastowe z emocjami.

Literatura:

„O fretce, która dała się porwać wiatrowi” Marta Guśniowska

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

Część pierwsza

1. Zabawa na powitanie.

Nauczyciel daje misia jednemu dziecku. Miś krąży po kole (z rąk do rąk), a dzieci śpiewają piosenkę Panie Misiu, pora wstać! – na melodię piosenki Panie Janie.

Panie Misiu, panie Misiu,
pora wstać, pora wstać.

Czas na powitanie, czas na powitanie.

Kończ już spać, kończ już spać.

Po zakończeniu piosenki – osoba, która w danej chwili trzyma misia w ręku, wita się za pomocą tego misia z innymi osobami (np. przybijając misiem piątki z innymi dziećmi). Zabawę powtarzamy kilka razy.

2. Rozmowa wprowadzająca. Nauczyciel opowiada dzieciom o tym, że każdy człowiek ma różne słabości, co sprawia, że każdy jest inny, ale nie znaczy, że gorszy. Nauczyciel powinien zwrócić uwagę, że słabość, strach nie jest czymś, co powoduje, że jesteśmy gorzej oceniani
3. Każdy z uczniów otrzymuje arkusz papieru A3. Nauczyciel kieruje pracą – dzieci mają za zadanie podzielić arkusz na dwie części. W jednej części powinny narysować lub napisać jedną rzecz (sytuację, wydarzenie), która go niepokoi. W drugiej części następnie zaproponować, co może być „lekarstwem”. Czas pracy zależny jest od wieku grupy.
4. Nauczyciel zbiera arkusze i rozkłada prace (na podłodze lub na ławkach, ewentualnie przyczepia je do tablicy lub ścian). Uczniowie siedzą w kręgu. Nauczyciel czyta fragment książki „Czerwony kłopot” do strony 25.
5. Uczniowie otrzymują kolorowe przyklejane karteczki (tyle ile jest dzieci). Podchodzą do każdego arkusza i proponują inne rozwiązania (lekarstwo), które zapisują na karteczkach.
6. Po zakończeniu nauczyciel odczytuje pomysły i stara się je omówić i ewentualnie przedyskutować z dziećmi.

Część druga:

1. Uczniowie siedzą w kręgu. Nauczyciel czyta książkę „O fretce, która dała się porwać wiatrowi”.
2. Nauczyciel kładzie na podłodze kartki A4 z nazwami bohaterów przeczytanego tekstu (najlepiej w kilku kolorach i ewentualnie z rysunkami bohaterów). Uczniowie wspólnie ustalają czego boją się postacie z opowiadania i zapisują swoje sugestie na kartkach. Następnie uzupełniają kartkę o informację, w jaki sposób postacie pokonały swoje obawy. Swoją kartę ma również główna bohaterka tekstu.
3. W kolejnej części uczestnicy zajęć dopisują swoje pomysły (inne niż w książce) na pokonanie lęków bohaterów literackich.
4. Po wykonanym zadaniu wszyscy omawiają wypracowany materiał. Istotne jest, aby w trakcie omawiania wybrzmiały informacje, że niektóre lęki możemy pokonać sami, ale czasem potrzebujemy pomocy drugiej osoby. Dzieci siedzą w kręgu. Nauczyciel wyjaśnia zabawę z kostką emocji. Dziecko rzuca kostką tak, by koledzy nie widzieli, jaką cyfrę otrzymało. Kolejni uczniowie rzucają kostką do gry i w pantomimiczny sposób mają przedstawić wylosowaną emocję. Zadaniem pozostałych uczestników zajęć jest odgadnięcie przedstawionych emocji.

5. Zabawa „Kto mi może pomóc”. Uczestnicy wymieniają osoby, do której mogą zwrócić się po pomoc. Nauczyciel prowadzi rozmowę w taki sposób, że oprócz osób z najbliższego otoczenia dziecka (mama, tata, dziadek, siostra), zostają wymienieni nauczyciele, strażacy, policjanci.
6. Nauczyciel kładzie na podłodze lub złączonych ławkach duży arkusz papieru. Stawia pudełko, w którym są kolorowe gazety, sznurki, kredki, kolorowe karteczki, klej, nożyczki itp. Tłumaczy dzieciom, że ich zadaniem jest stworzenie mapy marzeń. Uczniowie szukają w kolorowych czasopismach swoich marzeń (tworzą, ewentualnie rysują), które chcieliby teraz lub kiedyś zrealizować. Po uzupełnieniu mapy nauczyciel prosi kolejno uczniów, aby powiedzieli co może im pomóc w realizacji marzenia i jak pokonają przeszkody, które są na drodze do ich spełnienia. Gdy dziecko nie będzie miało pomysłu, nauczyciel prosi inne dzieci by podzieliły swoimi pomysłami. Na koniec nauczyciel powinien tak pokierować rozmowę podsumowującą, żeby, uczniowie wyciągnęli wniosek, że warto marzyć i należy przeciwdziałać lękom.

Ewaluacja:

Dzieci siedzą w kręgu. Nauczyciel na podłodze umieszcza dużą kartkę z napisem „Dzisiejsze zajęcia były...” oraz przygotowane wcześniej dwa kubeczki z kontrastowymi kartonikami, zawierające buźki uśmiechnięte i buźki smutne - każdy rodzaj w ilości takiej, ile jest dzieci. Każde dziecko wybiera jedną i przykleja/kładzie na kartce.